

ช่วงพักของ
หนูน้อย
นิโกลา

*Les Récrés du
Petit Nicolas*

วรรณกรรมเยาวชน
ที่ชาวฝรั่งเศสยกย่อง
ให้เป็นสมบัติแห่งชาติ

หนังสือที่ 1

เรอเน กอสซินี : เขียน
ฌอง ฌากส์ ซ็อมเป : วาดภาพประกอบ
อามิกา : แปล

Goscinnny & Sempé

แพรวสำนักพิมพ์

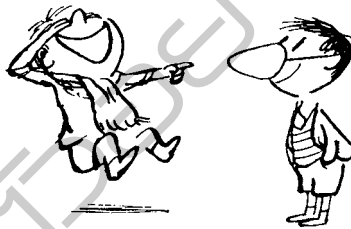
Les Récrés du Petit Nicolas

ช่วงพักของหนูน้อยนิโกลา

เรอเน กอสชินนี่ เขียน

อามิกาล เปล

ฌอง ฌากส์ ซ็องเป วาดภาพประกอบ

Goscinny & Sempé

Le Petit Nicolas®

Site Internet : www.petitnicolas.com

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

เมื่อพอกลับจากทำงานก็เดินไปนั่งที่เก้าอี้นุ่ม

กางหนังสือพิมพ์อ่าน

- เรอเน กอสชินนี่

หนังสือคุณภาพ

โดยอบริรักษ์กรุง

ช่วงพักของหนูน้อยนิโกลา

Les Récrés du Petit Nicolas

แนวรสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แพร่รสำนักพิมพ์

Titre original: Les Récrés du Petit Nicolas

© 2013 IMAV éditions / Goscinny - Sempé

Première édition en France: 1961

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2565

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปิณฑุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตทพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร วิฑูวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สานกุล, ธัญโรจน์ ไรจนธนศ

บรรณาธิการต้นฉบับ ภูริชญา อสุนี ณ อยู่ชยา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • พิสูจน์อักษร นิภาดา พลยศศรี

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระออ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้ายังพอจำได้ ตอนที่เรายังเด็ก อายุประมาณนิโกลานี้ละ คงไม่มีที่ไหนที่ทั้งอยากไปและไม่อยากไปเท่าโรงเรียนอีกแล้ว ก่อนออกจากบ้านหรือก่อนเข้าโรงเรียน เราอาจจะรู้สึกเศร้า เหลือเกิน เหมือนโลกนี้ช่างมีดมน แต่พอก้าวเท้าเข้าไปและเจอเพื่อนๆ ที่เล่นกันอยู่เท่านั้นละ ทุกอย่างที่บ้านก็เทียบไม่ติดเลย

ในเล่มที่สองนี้ นิโกลาจะพาเราย้อนกลับไปในวันที่เราเล่นกับเพื่อนได้อย่างไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น ช่วงเวลาที่เราน่าเครียดที่สุดคือ ตอนที่กลัวแม่ว่าเพราะทำเลื้อยไปทั้งตัว

ลองอ่านดู แล้วจะพบว่านิโกลาเป็นเด็กที่แสนจะกวนประสาท แต่ไม่รู้ทำไมเราถึงโกรธเขาไม่ลงและรักเขาสุดๆ เลย

สำนักพิมพ์

สารบัญ

อัลเซสตีโดนไล่ออก	3
จมูกลุงเออแฉน	11
นาฬิกาเรือนใหม่	19
ทำหนังสือพิมพ์	27
แจกันสีชมพูในห้องนั่งเล่น	35
พักเมื่อไร เรามาซกัน	43
เจ้าคิง	53
กล้องถ่ายรูป	61
ฟุตบอล	69

การแข่งขันครั้งแรก	76
การแข่งขันครั้งหลัง	82
พิพิธภัณฑสถานภาพเขียน	89
สวนสนาม	99
รูปปั้นลูกเสือ	107
โกลเด้นแทรนช์	115
ตรวจสอบสุขภาพ	123
พิธีมอบรางวัล	131

นิโกลา
คนนี้เจ๋งสุด!

โกลแตร์

ที่โหล่ของห้อง ถ้าครูเรียกถาม
ในห้องเมื่อไหร่ เป็นอันว่า
ต้องถูกกักตัวไม่ได้ไปเล่นแน่นอน

อัลแซสต์

เพื่อนสนิทผมเอง
ตัวอ้วนตุ้ตะและกินตลอดเวลา

อาญอง

คนนี้เป็นที่หนึ่งของห้อง
และเป็นคนโปรดของครูด้วย
แต่เพื่อนๆ ไม่ชอบชี้หน้า
เท่าไรหรอก

จอฟฟรว์

พ่อของเขารวยมาก
และซื้อทุกอย่างที่เขาต้องการ
ให้เสมอ

รูฟูส

มีนกหวีดประจำตัว
พ่อเขาเป็นตำรวจ

เอ็ดส์

จอมพลัง
ที่ชอบชกจุมูกเพื่อนๆ

โฌอาгим

ชอบเล่นลูกแก้วที่สุด เรียกว่า
เป็นมือวางอันดับหนึ่งก็ว่าได้
ติดลูกแก้วเมื่อไหร่ก็...แก๊ง!
ไม่มีพลาด

มารี เอ็ดวิก

น่ารักมาก
ผมว่าอีกหน่อยเราคง
ได้แต่งงานกัน

แม่

ผมชอบอยู่บ้านที่สุดเวลาฝนตก
กับตอนที่ข้างนอกมีคนแยะ
เพราะแม่จะทำของว่างอร่อยๆ สารพัด
ให้ผมกิน

พ่อ

ผู้กลับจากทำงานช้ากว่าผม
กลับจากโรงเรียนเสมอ
แต่พ่อไม่มีการบ้านต้องทำนี่

เมอซีเออร์เบสตุร์
เพื่อนบ้านเรา คู่กัดของพ่อ

คุณยาย

คุณยายใจดีที่สุด
ส่งของมาให้ผมเยอะเยะ
คุณยายชอบฆ่าทุกเรื่อง
ที่ผมพูด

ครูปุดปุด

ครูฝ่ายปกครองของเรา เราเรียกว่าครูปุดปุด
เพราะเขาจะพูดอย่างนี้ตลอด “มองตาครูสิ”
เวลาเรตัมซูป ฟองอากาศปุดปุดนั้นก็เหมือน
ตาโตๆ ของครูนั่นเอง
ชื่อนี้พวกรุ่นพี่เป็นคนตั้งให้

ครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นใจดีและน่ารัก
ถ้าเราไม่ทำตัวเป็นลิงน่ะนะ

อัลแซสต์ โดนไล่ออก

เกิดเรื่องเลวร้ายที่โรงเรียนของผม อัลแซสต์โดนไล่ออก!

เรื่องเกิดขึ้นตอนพักครึ่งที่สองในช่วงเช้า

ขณะที่ทุกคนเล่นโยนบอลกันอยู่ คุณคงทราบว่าเล่นยังไง คนที่ถือลูกบอลอยู่จะเป็นคนไล่ขว้าง เขาต้องปาลูกบอลแรงๆ ให้โดนเพื่อนคนใดคนหนึ่งให้ได้ แล้วเพื่อนคนนั้นก็จะต้องวิ่งหนี แล้วต้องมาเป็นคนไล่ขว้างบอลแทน สนุกสุดๆ ไปเลย คนที่ไม่ได้มาเล่นกับพวกเรา มีแค่จอฟฟัวร์ซึ่งขาดเรียน อาญของผู้เอาแต่ทบทวนบทเรียนตอนช่วงพัก และอัลแซสต์ที่กำลังกินขนมปังทาแยมชิ้นสุดท้ายในช่วงเช้า เขามักจะเก็บขนมปังชิ้นใหญ่ที่สุดเอาไว้กินตอนพักครึ่งที่สองเพราะมีเวลานานกว่าช่วงอื่น ตอนนี้อีดิส์ได้เป็นคนไล่ขว้าง ซึ่งมีไม่บ่อยนัก เพราะเขาเป็นจอมพลัง เราจึงเสี่ยงไม่ขว้างลูกบอลใส่เขา เพราะถ้าอีดิส์ต้องมาเป็นคนไล่ขว้างล่ะก็ พวกเราได้เจ็บตัวกันแน่ๆ และแล้วอีดิส์ก็วิ่งไปที่โกลเดิร์ท เขารีบเอามือกุมหัวแล้วหมอบลงที่พื้น ลูกบอลจึงลอยข้ามผ่านเขาไป

แล้วก็...พลัก! ลูกบอลกระแทกโดนหลังของอัลแซสต์อย่างจัง จนขนมปังหล่นพื้นคว่ำลงทางด้านที่เป็นหน้าแยม อัลแซสต์ไม่พอใจอย่างมาก เขาโกรธจนหน้าแดงและเอะอะโวยวายขึ้นทันที ทำให้ครูปุดปุดซึ่งเป็นครูฝ่ายปกครองรีบวิ่งเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขาไม่ทันเห็นขนมปังที่ตกอยู่จึงเหยียบเข้าไปเต็มเปา เขาลื่นและเกือบจะล้ม ครูปุดปุดตกใจมาก รongเท้าเปื้อนแยมเลอะเทอะไปหมด สำหรับอัลแซสต์ นี่ถือเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก เขาโกรธจนมือสั่นพร้อมทั้งแผดเสียงลั่น

“โธ่เว้ย ิบหาย! เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเลยรีไรง นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆนะ!”

อัลแซสต์โกรธจนควนออกหู ใครๆ ก็รู้ดีว่าอย่าไปยุ่งกับอาหารของอัลแซสต์เด็ดขาด โดยเฉพาะขนมปังทาแยมที่เขาเก็บไว้กินตอนพักครั้งที่สอง ฝ่ายครูปุดปุดเองก็โกรธมากเช่นกัน

“มองตาครูเดี๋ยวนี้” เขาสั่งอัลแซสต์ “เมื่อก็เธอพูดว่าอะไรนะ”

“ผมพูดว่าโธ่เว้ย ิบหาย ครูไม่มีสิทธิ์มาเหยียบขนมปังของผม!” อัลแซสต์ตะโกนลั่น

พอครูปุดปุดได้ยินก็คว่าแซนอัลแซสต์แล้วลากออกไปทันทีตอนที่ครูเดินออกไป พวกเราได้ยินเสียงแพรด แพรด เพราะรองเท้าของครูเลอะแยม

จากนั้นเมอซิเออร์มุซาบิแยร์ก็ตีระฆังบอกสัญญาณหมดเวลาพัก เมอซิเออร์มุซาบิแยร์เป็นครูปกครองคนใหม่ ซึ่งตอนนี้เรายังไม่มีเวลาตั้งฉายาตลกๆ ให้ เรากลับเข้าห้องเรียนกันหมดแล้ว แต่อัลแซสต์ไม่ได้กลับมา ครูประจำชั้นจึงสงสัยมาก

“อ้าว แล้วอัลแซสต์ล่ะ ไปไหน” ครูถาม แต่ขณะที่เรากำลังจะตอบ ประตูห้องเรียนก็เปิดออกพอดี ผู้อำนวยการเดินเข้ามาพร้อมอัลแซสต์และครูปุดปุด

“นักเรียนทำความเคารพ!” ครูประจำชั้นสั่ง

“นั่งลงได้!” ผู้อำนวยการบอก

ผู้อำนวยการดูไม่ค่อยพอใจนัก ครูปุดปุดก็เช่นกัน ส่วนอัลแซสต์นั้นมีน้ำตานองหน้าอวบอ้วนและกำลังสะอึกสะอื้น

“เด็ก ๆ ทุกคน” ผู้อำนวยการเริ่มพูด “เพื่อนของพวกเธอ คนนี้แสดงกิริยาก้าวร้าว หยาบคายอย่างร้ายแรงกับครูปู...เอ่อ กับ เมอซีเออร์ดูบง ครูพิจารณาแล้วว่าไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะยกโทษให้ พฤติกรรมซึ่งไร้ความเคารพต่อครูและผู้ใหญ่เช่นนี้ ดังนั้นเพื่อนของพวกเธอคนนี้จึงต้องถูกไล่ออกจากโรงเรียน แน่نون! เขาไม่ได้ตระหนักเลยว่าสร้างความทุกข์ใจหนักหนาสาหัสเพียงใด ให้พ่อแม่ และในภายภาคหน้า หากยังไม่กลับตัว เขาคงจะได้เข้าไป อยู่ในคุกเป็นแน่ นั่นเป็นชะตากรรมที่พวกไม่รู้สำนึกจะต้องพบเจออย่างเลี่ยงไม่ได้ ขอให้เรื่องนี้เป็นเยี่ยงอย่างให้พวกเธอทุกคน!”

แล้วผู้อำนวยการก็บอกให้อัลแซสต์ไปเก็บของของเขา อัลแซสต์ทำตามและยังคงร้องไห้ไปด้วย จากนั้นเขาก็ออกจากห้องไปพร้อมกับผู้อำนวยการและครูปุดปุด

เราทุกคนเศร้าเสียใจจริงๆ รวมทั้งครูประจำชั้นด้วย

“ครูจะพยายามหาทางช่วยคุณนะ” คุณครูสัญญาอยู่กับพวกเรา ครูประจำชั้นของเราตั้งใจสุดๆ ไปเลยเหมือนกันนะ!

ตอนเดินออกมาจากโรงเรียน เราเจออัลแซสต์รออยู่ที่หัวมุมถนนพลางเคี้ยวพัฟฟ์ช็อกโกแลตชิ้นเล็กไปด้วย เขาดูเศร้ามาก พวกเราจึงเดินเข้าไปหา

“นายยังไม่กลับบ้านอีกเหรอ” ผมถาม

“เอ่อ ยังหรอก” อัลแซสต์ตอบ “ที่จริงฉันควรจะต้องกลับไปแล้ว เพราะนี่ก็ถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว แต่ถ้าฉันเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พ่อแม่ฟังล่ะก็ เชื่อได้เลยว่าฉันอดกินของหวานแน่แฮ้อ! นี่มันวันชวยอะไรกันเนี่ย...”

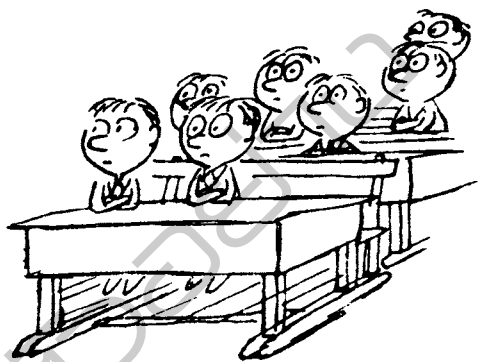
แล้วอัลแซสต์ก็เดินลากเท้าไปอย่างเฉื่อยๆ พลางเคี้ยวขนมช้าๆ จนพวกเราเกือบจะคิดว่าเขาจำต้องฝืนใจกินขนมนั้น โธ อัลแซสต์ เราสงสัยเขาจริงๆ

บ่ายวันนั้นเราเห็นแม่ของอัลแซสต์มาโรงเรียนด้วยสีหน้าไม่มีความสุขนัก พร้อมจูงมืออัลแซสต์มาด้วย ทั้งสองเข้าไปในห้องของผู้อำนวยการ รวมทั้งครูปุดปุดด้วย

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้อำนวยการก็เข้ามาในห้องเรียนขณะที่เรานั่งกันอยู่ พร้อมกับอัลแซสต์ที่ยิ้มกว้าง

“นักเรียนทำความเคารพ!” ครูประจำชั้นสั่ง

“นั่งลงได้!” ผู้อำนวยการบอก

จากนั้นจึงแจ้งให้เราทราบว่า เขาตัดสินใจให้อีกาสอัลแซสต์อีกครั้ง และที่ทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่พ่อแม่ของเพื่อนร่วมห้องของเรา ซึ่งต้องเสียใจมากเมื่อคิดว่าวันหนึ่งในอนาคตลูกของเขาอาจกลายเป็นคนโง่เขลาและต้องไปอยู่ในคุก

“เพื่อนของเธอกล่าวขอขมาเมอซีเออร์ดูบงแล้ว ซึ่งเมอซีเออร์ดูบงก็กรุณารับคำขอขมานั้น” ผู้อำนวยการบอก “ครูหวังว่าเพื่อนของเธอคงจะสำนึกในการยกโทษนี้ และหวังว่าบทเรียนวันนี้จะเป็นสิ่งเตือนใจและชดเชยความผิดร้ายแรงที่ทำการประทุพติชอบในภายภาคหน้า เธอเข้าใจแล้วใช่ไหม”

“เอ่อ...เข้าใจแล้วค่ะ” อัลแซสต์ตอบ

ผู้อำนวยการมองหน้าอัลแซสต์ อ้าปาก แล้วถอนหายใจ จากนั้นก็เดินออกไป

เราดีใจกันสุดๆเลย และทุกคนก็เริ่มพูดคุยกันจนกระทั่งครูต้องเอาไม้บรรทัดเคาะโต๊ะพร้อมกล่าวว่า

“ทุกคนที่นั่งได้แล้ว อัลแซสต์ กลับไปนั่งที่ของเธอและทำตัวให้เรียบร้อยนะ ส่วนโกลแตร์ ออกมาหน้ากระดาน”

พอเสียงระฆังบอกเวลาพักดั่งขึ้น เราทุกคนก็วิ่งกรูกันลงมาข้างล่าง ยกเว้นโกลแตร์ที่โดนทำโทษเหมือนทุกๆ ครั้งที่เขาโดนเรียกให้ตอบคำถาม

ในสนาม ขณะที่อัลแซสต์กำลังเคี้ยวแซนด์วิชไส้เนยแข็ง พวกเราพากันถามถึงเหตุการณ์ตอนอยู่ในห้องของผู้อำนวยการ แล้วครูปุดปุดก็เดินเข้ามา

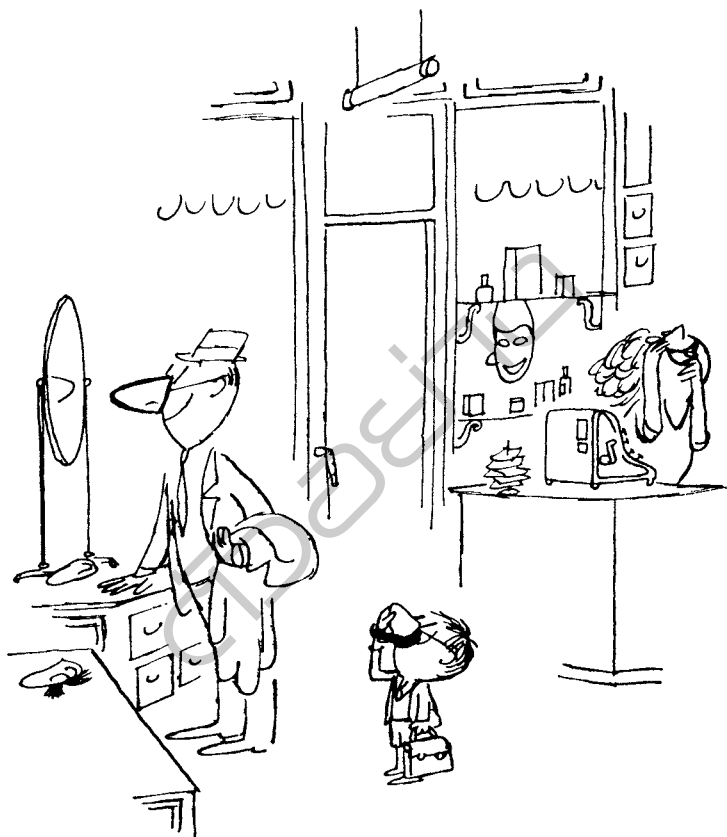
“ไปๆ” เขาไล่ “อย่าไปกวนเพื่อน เรื่องเมื่อเช้านะไม่มีอะไรแล้ว ไปเล่นกันได้แล้ว! ไปสิ!”

ครูปุดปุดดึงแขนเมซองต์ออกมา เมซองต์เซไปชนอัลแซสต์
แล้วแซนด์วิชใส่เนยแข็งก็ตกลงบนพื้น

อัลแซสต์เลยจ้องหน้าครูปุดปุด เขาโกรธจนมือเริ่มสั่น
ไปหมด พร้อมแผดเสียง

“โอ้เว้ย - บหาย! เหลือเชื่อจริงๆ! ครูเอาอีกแล้ว! นี่ไม่ใช่
เรื่องเล่นๆนะ ครูมันแก้มิ่หายจริงๆ!”

จมูกลุงเออแฉน

วันนี้พ่อพาผมไปส่งที่โรงเรียนหลังกินอาหารกลางวันเสร็จ ผมชอบให้พ่อมาส่งเพราะพ่อมักจะให้เงินผมไว้ซื้อของเสมอ และคราวนี้ก็ไม่พลาด เราเดินผ่านหน้าร้านขายของเล่น ในกระจกนั้น ผมเห็นจมูกปลอมทำด้วยกระดาษแข็งวางอยู่ เป็นของเล่นที่สวมลงไปบนหน้าเพื่อเอาไว้หลอกให้เพื่อนๆ หัวเราะขำกัน

“พ่อคะ ซื้อจมูกปลอมให้ผมอันหนึ่งนะค่ะ!” พ่อบอกว่าไม่แถมยังบอกว่าผมก็มีจมูกอยู่แล้ว แต่ผมชี้ไปที่จมูกปลอมสีแดงอันใหญ่และบอกพ่อว่า “นะค่ะ! พ่อ! ซื้อจมูกอันนี้ให้ผมเถอะนะ อันนี้เหมือนจมูกลุงเออแฉนเลย!”

ลุงเออแฉนเป็นพี่ชายของพ่อ เขาตัวใหญ่ ชอบเล่าเรื่องตลกและหัวเราะตลอดเวลา เราไม่ค่อยได้เจอกันบ่อยนัก เพราะลุงเออแฉนต้องเดินทางไปขายของไกลๆ เช่น ที่เมืองสี่ง เมืองแกลร์มิง-เฟรอง และเมืองแซง-เอเตียน พ่อหัวเราะออกมา

“จริงด้วยสิ” พ่อบอก “อาจจะเล็กกว่าจุมูกของเออแฉน
หน่อย เตี้ยวคราวหน้าตอนที่ลูงมาบ้านเรา พ่อใส่จุมูกอันนี้ดีกว่า”

แล้วเราทั้งคู่ก็เข้าไปในร้านเพื่อซื้อจุมูกปลอม ผมลองเอามา
ใส่ที่หน้า มียางยึดคาดไว้กับหน้า จากนั้นพ่อก็ลองเอาไปคาดที่หน้า
ของตัวเองบ้าง ต่อมากนชายก็ลองเอาไปใส่ที่หน้าของเธอด้วย
เราทุกคนมองดูตัวเองในกระจกแล้วพากันหัวเราะสนุกสนาน คุณ
จะว่ายังไงก็ตาม แต่ผมบอกได้แล้วว่าพ่อของผมนี้เจ๋งที่สุด!

พ่อส่งผมที่หน้าประตูโรงเรียนและบอกผมว่า “เออละ เป็น
เด็กดีนะลูก อย่าเอาจุมูกลุงเออแฉนออกมาเล่นชนล่ะ” ผมสัญญา
และเดินเข้าโรงเรียนไป

ผมเจอเพื่อนๆ ที่สนาม และเลยลองเอาจุมูกปลอมมาใส่ให้
เพื่อนๆ ดู เราหัวเราะกันใหญ่

“นี่มันจุมูกของป้าแคลร์นี่นา” เมฆของต๋บอ

“ใครว่า นี่จุมูกลุงเออแฉนของฉันท่างหากล่ะ เขาเป็น
นักสำรวจด้วยนะ” ผมบอก

“ขอยืมจุมูกปลอมของนายหน้อยสิ” เอ็ดส์ขอ

“ไม่ให้หรอก” ผมตอบ “ถ้านายอยากได้จุมูกปลอม นายก็
ไปขอพ่อนายให้ซื้อให้สิ!”

“ถ้านายไม่ให้ฉฉนยืมละก็ ฉฉนชกนายแน่ ตรงจุมูกนั่นแหละ!”
เอ็ดส์ขู่ผม เขาเป็นจอมพลัง และก็ ผัวะ! เอ็ดส์ชกเข้าให้ตรงจุมูก
ของลุงเออแฉน

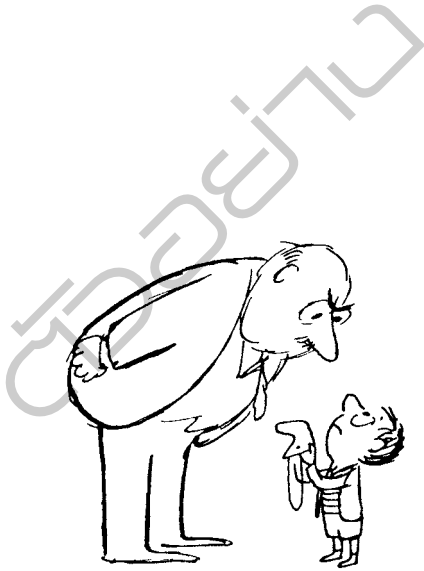
ผมไม่เจ็บหรอก แต่กลัวว่าจุมูกลุงเออแฉนจะพังมากกว่า
ผมจึงรีบถอดออกเก็บใส่กระเป๋าไว้ แล้วก็เตะเอ็ดส์ไปหนึ่งที
เราทะเลาะกันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพื่อนๆ พากันเข้ามามุงดู

ครูปุ๊ดปุ๊ดรีบวิ่งเข้ามา ครูปุ๊ดปุ๊ดเป็นฝ่ายปกครอง แล้ววันหนึ่งผมจะ
เล่าให้ฟังว่าเพราะอะไรเราถึงเรียกเขาแบบนี้

“นี่ เกิดอะไรขึ้น” ครูถาม

“ก็เอ็ดล้นะสิอะ” ผมฟ้อง “มาชกจมูกผม แล้วยังทำจมูก
ของผมหักด้วย!”

ครูปุ๊ดปุ๊ดตาโต เขาก็มหัน้าลงมาจนแทบชนหน้าของผม
และบอกว่า “ไหน ครูดูหน่อยซิ...”

ผมเลยล้างจมูกลงเออแฉนออกมาจากกระเป๋าก็ให้ดู แล้วผมก็ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมครูปุดปุดโกรธสุดๆทันทีที่เห็นจมูกลงเออแฉน

“มองตาครูเตี้ยวันนี้” ครูปุดปุดยึดตัวตรงและบอกว่า “ครูไม่ชอบให้ใครมาล้อเลียนนะ เจ้าหนู วันพฤหัสบดีนี้เธอจะต้องถูกกักบริเวณ เข้าใจไหม”

ผมเริ่มจะปล่อยโฮออกมา แล้วจอฟฟรัวก็พูดว่า

“ไม่นะฮะครู ไม่ใช่ความผิดของเขานะฮะ”

ครูปุดปุดหันมามองจอฟฟรัว เขายิ้มพร้อมๆกับเอามือแตะที่ไหล่ของจอฟฟรัว

“ดีมากเจ้าหนู ที่เธอยอมสารภาพความจริงเพื่อช่วยเพื่อน”

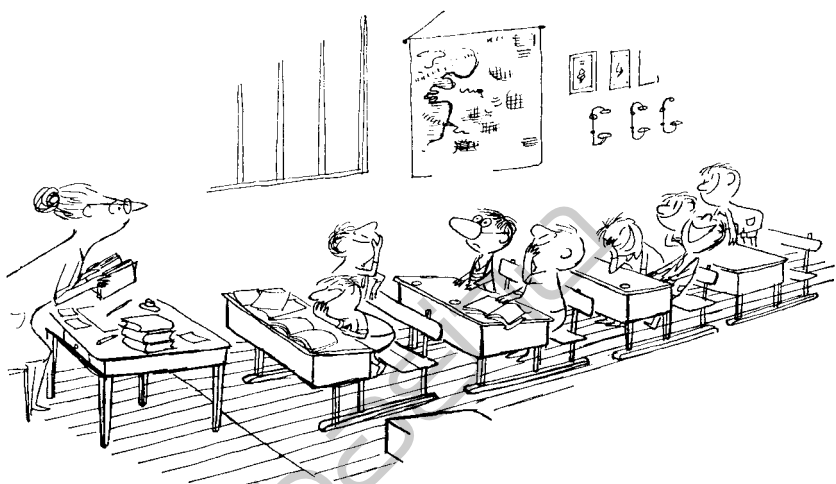
“จริงนะฮะ เขาไม่ผิดจริงๆ คนที่ผิดคือเอ็ดส์ต่างหากฮะ”

ครูปุดปุดโกรธจนหน้าแดง เขาอ้าปากหลายครั้ง ก่อนที่จะพูดอะไรออกมา แล้วก็สั่งกักบริเวณเอ็ดส์หนึ่งคน จอฟฟรัวอีกคน แถมโกลแทร็ด้วยอีกคน โทษฐานที่หัวเราะไม่หยุด จากนั้นก็เดินไปตีระฆังบอกเวลาเข้าเรียน

ในห้องเรียน ครูเริ่มต้นอธิบายเรื่องราวประวัติศาสตร์ในยุคที่ประเทศฝรั่งเศสมีชนเผ่าโกลวัลส์¹ อัลแซลส์ซึ่งนั่งข้างๆ ผมถามผมว่าจมูกลงเออแฉนพังไปแล้วจริงๆหรือ ผมตอบว่ายัง เพียงแต่บู๊ปี้ตรงปลายนิดหน่อยเท่านั้น แล้วผมก็หยิบมันออกมาจากกระเป๋าทิ้งไว้เพื่อดูว่าจะทำให้มันกลับมาเหมือนเดิมได้ไหม และที่เจ๋งคือพอผมลองเอานิ้วกดด้านในของจมูก ผมก็ทำให้มันกลับมา

---

¹บรรพบุรุษยุคแรกของชาวฝรั่งเศส

เหมือนเดิมจนได้ ผมดีใจมาก

“ไหนนายลองใส่ดูซิ” อัลแชสต์บอก

ผมจึงก้มหน้าลงไปใต้โต๊ะเรียนเพื่อใส่จุกปลอม อัลแชสต์
มองและบอกว่า

“โอเค เหมือนเดิมเลย”

“นิโกลา! ไหนบอกมาซิว่าเมื่อกี้ครูพูดว่าอะไร!” ครูดูฉัน
จนผมกลัวมาก

ผมลุกขึ้นยืนทันทีและอยากจะร้องไห้ออกมา เพราะผมไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ครูพูดอะไรบ้าง ครูจะไม่ชอบใจหากเราไม่ฟังเวลาที่สอน ครูจึงผมเขม็งเหมือนครูพูดเลย

“นั่น...เธอเอาอะไรไปใส่ไว้ที่หน้านะ” ครูถาม

“จมูกปลอมที่พ่อผมซื้อให้ซะ!” ผมอธิบายและร้องไห้ไปด้วย

ครูโกรธและเริ่มเสียงดัง บอกว่าไม่ชอบให้มาทำอะไรตลกไร้สาระแบบนี้ และถ้าผมเอาแต่เล่น ผมคงต้องถูกไล่ออกจากโรงเรียนแน่ ผมคงกลายเป็นพวกโง่เง่าและคงทำให้พ่อแม่อับอายขายหน้า แล้วครูก็บอกว่า “เอาจมูกนั้นมาให้ครู!”

ผมร้องไห้และเดินออกมา เอาจมูกปลอมวางไว้บนโต๊ะครู ครูบอกว่าจะรีบไว้และสั่งให้ผมไปฝึกกรีฑาในประโยคที่ว่า “ผมจะไม่เอาจมูกปลอมที่ทำจากกระดาษมาเล่นในชั้นเรียนประวัติศาสตร์เพื่อที่จะเล่นตลกไร้สาระและจะไม่ก่อกวนเพื่อนๆ อีก”

พอผมกลับถึงบ้าน แม่มองหน้าผมและถามว่า “เป็นอะไรไปลูก นิโกลา ทำไมทำหน้าจ๋อยอย่างนั้นล่ะ” ผมร้องไห้และเล่าให้แม่ฟังว่าครูพูดสิ่งกั๊กบริเวณตอนที่ผมเอาจมูกลุงเออแฉนออกจากกระเป๋าให้ดู ทั้งๆ ที่เอดส์ต่างหากที่เป็นคนผิด เขาเป็นคนทำให้ปลายจมูกของลุงเออแฉนขี้บี้ และครูยังสั่งให้ผมฝึกกรีฑาประโยคอีกเยอะมากด้วย ก็เพราะจมูกลุงเออแฉนอีกนั้นแหละ และครูก็รีบจมูกนั้นเอาไว้ แม่มองหน้าผมงงๆ พร้อมกับเอามือแตะที่หน้าผากของผม จากนั้นก็บอกว่าผมควรจะไปนอนสักตื่น

เมื่อพ่อกลับจากทำงาน แม่บอกพ่อว่า

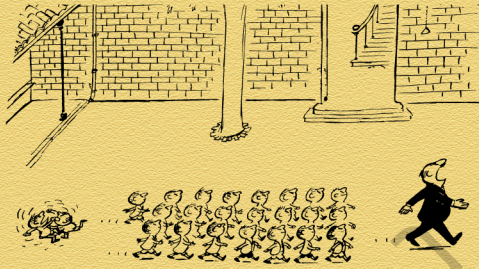
“ฉันแทบจะรอคุณไม่ไหวอยู่แล้ว กลุ้มใจจริงๆ ก็เจ้าตัวเล็ก

นะลิ ทำทางหัวเสียมาจากโรงเรียน ฉันคิดอยู่ว่าจะต้องเชิญหอม มาดูสักหน่อยไหม”

“นั่นไงล่ะ!” พ่อบอก “ผมแน่ใจอยู่แล้ว คิดไว้แต่แรกแล้ว! เชื่อเถอะ เรื่องปวดหัวของนิโกลานะต้องเป็นเพราะจมูกของลุง เออแฉนแน่ๆ!”

แล้วเราก็ต้องเปลี่ยนมากังวลเรื่องอื่นแทน เพราะตอนนี้ แม่ดูท่าทางเหมือนจะไม่สบายขึ้นมา แล้วสุดท้ายเราก็ต้องเชิญหอมมาจริงๆ

“ทุกคน ฟังคำสั่ง หน้า...เดิน”
ครูปุดปุดก้าวเดิน ยึดตัวตรง แต่เมื่อหันมามองข้างหลัง
จึงเห็นว่าเรายังคงยืนนิ่งกันอยู่ที่เดิม

“หนังสือเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านนึกถึงวัยเด็ก
เมื่อเรามีอิสระในการทำทุกอย่างและกล้าที่จะคิดทุกอย่าง”
- หนังสือพิมพ์ *The Guardian*

ยอดขาย 15 ล้านเล่ม แปลเป็นภาษาต่างประเทศกว่า 45 ภาษา

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

ISBN 978-616-18-2102-9

9 786161 821029

กดลงอ่าน

Cover Design: Siriporn S.

225 บาท